

ühe tõlge loo ühest loerast, kes lord wiulil mängimist oli kuulnud, ja pärast igalord halebaste huluma hakkas, nii pea kui teegi kae wiulil järele wälja sirutas. Ka on hindlaste tähele pandud, et loerad muusikat kuuldes kõigest lehest wäriseb hõltsidwad, otsegu aratats muusika nende sees suurt kartust. Edasi on tõels tehtud, et muusika loerale tõeate hõltsidwad wõib minna. Dr. Mead tõneleb ühest loerast, kes ühe tuttawa wiulimängija päralt oli, et ta igalord hirmsaste kannatas, kui ta peremees üht teatud tähti mängis. Wiulimängija oli aga del lül-lalt, ilka ja ilka seda tähti uueste mängida, et tema mõju loera kohta tähele panna. Selle tagajärg oli, et waene elajaloom oma piinaja jalge ette roomas ja hirmsa wärinoga hinge heitis. Mõned loerad on jälle wäga õrnad eba-wõi laraõblade wastu. Nii nägi üks tuttau klawerimängija, et ta hall Itaalia tõugu loer igalord kartlikult liwendas, kui ta las lojemata eht meelega mõne ebatõla klaweri peal mängis. Mõned teised loerad sellawastu armastawad kõige suurema himuga muusika heali kuulda, jah on loeguni niisuguseid loeri, kes pühapäiwiti kirikusse jooksewad, selle nähtawa eesmärgiga, wägewaid ja pühallika oreli heali kuulda saada.

Kodujänese muusikalise tundmuse kohta awaldas mõni aasta tagasi teegi looduse uurija naissterahwas ühes Inglis ajalehes tähele panemise wäärilisi leidusi. Tema jutustas, et kui teegi keel-orelit (harmoniumi) mängis, tema weile kodujänese kui meeletu mänguriista juurde jooksis ja nii kaua jalgabega mõõda oreli laudu kraapis, kunni mängija mängimise seisma jättis. Istus ta aga klaweri ette, oli loomafene niisama meeletu rõõmu pärast, nagu ta seda enne abastuse pärast oli olnud, mida ta selle läbi tunda andis, et ta järelejätmata kui pödrane klaweri ümber hüppas ja largas. Ka rottidel on oma jagu arusaamist muusikast, sest nemad õpivad — nagu lapsed tõendawad — üsna lergeste ja tenaste tähti järele reas tantsuma. Et hiired muusikat armastawad, on tuttau,

mõniford lähewad nad muusika tõttu otse meeletuks rõõmsaks ning hüppawad ja largawad siis nii hullupödra, ümber, nagu oleks terve maailm nende päralt, kunni surm nende määrsemisele piiri paneb.

Tuttaw on ta hobuse teraw arusaamine muusikast. „Minul oli üks tõõhobune“, jutustab üks kuulus loomade tähele panija, „kes loeguni laera-tõõmise sedamaid seisma jättis ja tikkis tõõwul ning pärani silmil kuulas, kui tolle sügaw g-heal tõõwa puntus. Tema jäi sellesse oletusse niikaua kui see heal edasi lestis. Üks teine hobune awaldas sedasama iseolekut, niipea kui ta üht tõõget healt kuulis. Sahisarwe heale tundmine ja see tõõritus ja põlewus, mille tõõse jahihobune sattub, kui ta agijate hankumist kuulab, on tunnistused, mis näitanud, et hobune mitmesuguste healte wahel selgeste wahet teeb; tema ei waheta ialgi üht healt teisega ära.“ Seärani selgeste näeme meie hobuse muusika tundmist tõõrituse hobuse juures, see läib, jookseb, tantsum täleste muusika järele, nii et üsna ime on seda näha. Jah, hobust wõib loeguni ise mängima ja esimese jalgabega trummi löõma õpetada. See tõõit näitab aga, et hobusel teraw muusika tõõw peab olema, sest muidu ei wõiks ta ialgi sõherdust kunsti osawust ilmutada. Üks rikas hobuste armastaja, kes seitsemeteistkümnema aastasaja lõpul Hollandimaal elas, lastis, kui ta hobuste muusika armastust ära oli tunnud, oma lasu hobustele tõõralisi kontsertisid anda. Selletarwis oli tal oma tõõraline mänguoor, kes iga nädal lord tallis ilusaid laulusid ja mängutõõffa mängis, „et kuuljate loomade waimu tõõsta.“

Inglane Wood jutustab ühest tallelest, kellel peenitene muusika kuulmine olnud. Rõõmulikka, elawaid laulusid ja wiisid kuulab see loomafene himuga, aga turbe ja pikalisi wiisid ei wõinud ta mitte sallida. Seesama tallelene põlgas iseärani Inglismaa isamaa-laulu, ja määgis wahet pidamata tõõwa healega, nii pea kui selle laulu tõõtmata healed tema tõõwu puutusidwad, nõnda